

Den tolerante må ha en egen overbevisning

Hele verden har blikket festet på paven. Mennesker som ikke selv er praktiserende katolikker konfronteres på den måten med hans oppgaver. Setter paven agendaen, og hvis ja – hvilken?

16.03.2009

**Msgr. Christoph Bockamp,
regionalvikar for Opus Dei i
Tyskland, formidler noen tanker
om Benedikt XVI's hjertesaker.**

Etter min mening går pave Benedikt XVI til alle spørsmåls opprinnelse, spørsmålet om sannheten. Til syvende og sist kan ingen mennesker være fornøyd med Pilatus skeptiske måte å forholde seg på: Hva er sannhet? Vi ønsker å basere vårt liv på sannheten. På hva ellers? Allerede for noen år siden, da han ennå ikke satt på Peters stol, sa han: "Den kristne troen baserer seg ikke på poesi og politikk, religionens to store kilder: den baserer seg på innsikt. Den forstår det Værende, som ligger til grunn for alt som eksisterer, den "virkelige Gud". I kristendommen har opplysningen blitt religion, den er ikke lenger dens motpol. Siden det er slik, siden kristendommen oppfatter seg som en seier for avmytologiseringen, en seier for kunnskap i betydningen sannhet, så må den derfor se seg selv som universell og føres ut til alle folk: Ikke som en spesifikk religion, som trenger de andre bort, ikke som en

slags religiøs imperialisme, men som Sannheten, som gjør det tilsynelatende overflødig.”

Denne sannheten taler ikke bare til fornuften men til hele mennesket. I begge sine encyklikaer, om kjærligheten og om håpet, har paven vist at denne sannheten er kjærlighet og håp samtidig. Sannheten er ikke kald og tørt rasjonell, men i Jesu Kristus viser Gud oss sin barmhjertighet. Og det er vårt store håp som består også når håpet om fremgang og helse forsvinner. Til syvende og sist har mennesket uten Gud ikke noe håp.

Pave Benedikt leder dagens mennesker frem til de store spørsmålene: om sannhet, kjærlighet, liv, håp, frihet, lykke. Han snakker helst om den han er stedfortreder for: Jesus Kristus, sann Gud og sant menneske, som kunne si

om seg selv: ”Jeg er veien, sannheten og livet.”

Fører det ikke til intoleranse, når man snakker så absolutt om sannheten?

En grunnleggende misforståelse i vår tid synes jeg er impulsen til å si: ”Jeg må relativisere alt for å kunne være tolerant.” Men jeg kan likevel si til en venn, som ikke er kristen, at Jesus Kristus er sannheten og at min venn av den grunn ikke helt har erkjent sannheten. Vi kan jo ikke ha rett begge to, hvis den ene sier at Jesus er Guds sønn, og den andre forneker det. Men vi kan fremdeles være venner. Nettopp den kristne tro gir meg respekt, ja kjærlighet overfor hvert menneske. Kort sagt: toleranse overfor personer, ikke overfor enhver oppfatning. Man trenger ikke være et menneske uten overbevisninger og standpunkter for å være tolerant. Det kan også vi

kristne gjøre bruk av. Disse tankene gjengir bare det som står i det viktige konsildokumentet om religionsfriheten.

Paven snakker om og om igjen om Andre Vatikankonsil. Hvilke kjernespørsmål synes De er aktuelle?

Det er alltid en fordel å lese konsilets tekster. Den kan jeg bare oppmuntre hver enkelt til å gjøre, hvis man vil skaffe seg solide kunnskaper. Et sentralt budskap er at alle døpte er kalt til hellighet. Det avgjørende i Kirken er ikke om man har et embete eller ikke, men at man ved dåpen helt og fullt tilhører Kristus og hans Kirke. Om noen blir pave eller biskop eller prest, har han ingen fordel av det. Han er ikke mer kristen enn de andre. Det avgjørende er holdningen til livet. Om noen er fotballspiller, journalist, professor, bedriftsleder, arbeidstaker, så kan hver enkelt leve

et eksemplarisk kristent liv og gjenspeile Guds kjærlighet. Og dette er det eneste avgjørende for Gud. Det avgjør til syvende og sist hans verdi som kristen. Den hellige Josemaría sa lenge før konsilet at hellighet ikke er en sak for noen få privilegerte, men for alle.

Hvor står Opus Dei, og hva er dets spesielle oppdrag?

Det dreier seg ganske enkelt om å omsette denne konsilvisjonen til handling. Det avgjørende er sikkert det Gud gjør, spesielt ved dåpens, fermingens, botens og eukaristiens sakrament. Men Gud har gitt oss hjerte og forstand, og med disse må vi bidra. Nettopp som på alle andre områder – vitenskap, sport, bilkjøring osv – trenger man som kristen veiledning og utdanning. Opus Dei kompletterer menigheten ved å gi en grundig veiledning til et kristent liv i bønn og dyder og i

tillegg en aktuell utdanning i troslæren.

De siste dagers forvirring viser jo at det er ganske stor kunnskapsmangel: man forveksler for eksempel opphevelse av ekskommunisering med rehabilitering, og forstår heller ikke hva som menes med ekskommunisering, og hvorfor denne straffen er så tung for en troende. En liten anekdote: Da jeg viste en person Den katolske kirkes katekisme som har over 700 sider, forsto vedkommende plutselig at troen har et innhold. Troens største fiende er ikke ”tidsånden”, men uvitenheten. Opus Dei med sitt lekfolk og sine prester stiller mange praktiske og teoretiske hjelpemidler til disposisjon for den kristne som befinner seg midt i livet og konsekvent vil følge Kristus der.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
den-tolerante-ma-ha-en-egen-
overbevisning/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/den-tolerante-ma-ha-en-egen-overbevisning/) (07.08.2025)